

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15

264—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Λέγεται ὅτι διαρκοῦντος τοῦ Ῥωσοτουρκικοῦ πολέμου δύο Τουρκαλβανοὶ ἐπεσκέφθησαν τὰς Ἀθήνας ὅπως γνωρίσωσι τὸν τόπον καὶ τοὺς κατοίκους ἐκ τοῦ πλησίον. Οἱ ξένοι οὗτοι ἐσχετίσθησαν μετὰ πολλῶν κατοίκων, περιῆλθον τὰς ἀρχαιότητας καὶ ἐθαύμασαν τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν νέων Ἀθηναίων, ἐξέπληξε δὲ αὐτοὺς πρὸ πάντων ἡ καλλονὴ τῆς φύσεως, ἡ καθαριότης τῶν ὁδῶν, αἱ πλατεῖαι κτλ. Ἀντιθέτως ὅμως πρὸς πάντα ταῦτα ἐξεπλάγησαν διὰ τὰς βλασφημίας καὶ τὰς κατὰ τοῦ Θεοῦ, Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑβρεῖς, ἃς ἤκουον τόσον βαναύσως καὶ τόσον ἀυστόλως προφερομένας ἐν πλήρει ἀγορᾷ καὶ οὐδεὶς ὁ ἐπιπλήττων ἢ κωλύων τὴν φοβεράν καὶ ἀχρεῖάν ταύτην ἔξιν. Ἀναχωροῦντες εἶπον, ὅτι ἐὰν ὁ ἀνεπτυγμένος λαὸς τῆς πρωτεύουσας οὕτως ὑβρίζει τὸν Χριστὸν ὃν λατρεύει, βεβαίως δὲν θὰ φεισθῇ οὐδὲ τοῦ Μωάμεθ ὃν ἡμεῖς λατρεύομεν καὶ αὐτοὶ ἀποστρέφονται.

Βαρβαρωτέρα, ἀνηθικωτέρα καὶ μάλλον ἀντιχριστιανικὴ ἔξιν τοῦ ὑβρίζειν ὅ,τι ἱερὸν καὶ ὅσιον, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Ὁ Μωαμεθανὸς θὰ ἐπιπλήξῃ τὸν χριστιανὸν ὅταν αὐτὸς ὑβρίξῃ τὸν Θεὸν καὶ ὅμως ὁ χριστιανὸς αὐτὸς ὑβρίζει αὐτὸν ὃν ὁμολογεῖ ὅτι λατρεύει ὡς τὸν Σωτῆρα του. Παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις συνιστῶνται σύλλογοι σκοπὸν ἔχοντες τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ζώων, παρ' ἡμῖν ὅμως μεγαλειτέρα ἀνάγκη ὑπάρχει συλλόγου σκοποῦντος τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, καθότι κατὰ τοσοῦτον ὥκειώθημεν πρὸς τὴν ἔξιν ταύτην ὥστε οὐδέποτε αὕτη στιγματίζεται εἴτε διὰ τοῦ τύπου εἴτε ἀπὸ τοῦ ἁμῶνους.

Ἡ Ἀθηναῖς ἔχουσα ὑπ' ὅψιν τὴν ἠθικὴν προαγωγὴν τῆς κοινωνίας, διαμαρτύρεται κατὰ τῆς βαναυσότητος ταύτης καὶ ἐπικαλεῖται τὴν συμπραξίν πάντων τῶν ἐναρέτων πολιτῶν, ὅπως ἕκαστος τυχούσης εὐκαιρίας στηλιτεύῃ τὴν ἔξιν ταύτην καὶ προσπαθῇ νὰ πείσῃ τοὺς ὑβριστὰς τούτους, ὅτι ἀμαρτάνουσι κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ βλάπτουσιν ἑαυτούς. Ἐπικαλούμεθα ἰδίως τὴν συνδρομὴν τῶν γονέων, τῶν διδασκάλων, τῶν

προϊσταμένων ὡς καὶ τῶν θρησκευτικῶν διδασκάλων τοῦ λαοῦ ὅπως ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ κύκλῳ λάβῃ ὀρισμένα μέτρα πρὸς ἐντελῆ κατάπαυσιν τῆς ἐξέως ταύτης ἥτις ζημιοὶ οὐ μόνον τὸν βλάσφημον ἀλλὰ καὶ τὸν τόπον εἰς ὃν οὗτος ἀνήκει.

ΔΙΗΓΗΜΑ

[ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ].

ΠΩΣ ΕἰΣ ΟΒΟΛΟΣ ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ

ΗΤΟΙ

Η ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕἶΝΑΙ Η ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ὁ Δίκ καὶ τὰ μῆλα.

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 7].

Εἶτα ἐλάλησε περὶ πραγμάτων πολὺ νέων διὰ τὸν μικρὸν Δίκ. Ἐλάλησε περὶ ἀμαρτίας καὶ κολάσεως, καὶ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ περὶ μετανοίας καὶ οὐρανείου βασιλείας, δι' ἀπλῶν ἀλλὰ φυσικῶν εἰς τὸν γέροντα λόγων, ὅστις ἦτον ἀπλοῦς καὶ αὐτὸς ὡς παῖς, καὶ ὅμως ἦτο συνετώτερος καὶ μάλλον εὐμαθὴς εἰς τὰς πολυτίμους ταύτας ἀληθείας ἢ ὅσον πολλοὶ τρανοὶ πεπαιδευμένοι. Ἐλάλησεν ἑωσοῦ οἱ κυανοὶ τοῦ παιδὸς ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρύων, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην οὐχὶ ἐκ τρόμου μήπως σταλῇ εἰς τὴν φυλακὴν, ἀλλ' ἐκ θλίψεως διότι διέπραξε τοιαύτην ἀδικίαν. Διότι ὁ Δίκ εἶχε τρυφερωτάτην καρδίαν, καὶ ἔτοιμον νὰ δεχθῇ ὅ,τι ἐλέγετο εἰς αὐτόν. Ἐφερὲν ἔξω τῶν θυλακίων του τὰ τρία μῆλα καὶ εἶπεν εἰς τὸν Βάλτερς νὰ τὰ ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτοῦ.

«Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἰδικὰ μου, δὲν δύναμαι νὰ τὰ λάβω,» εἶπεν.

«Λοιπὸν θὰ τὰ ρίψω ἔξω,» εἶπεν ὁ Δίκ.

«Δὲν θὰ ἦτο δίκαιον,» εἶπεν ὁ Βάλτερς, «διότι δὲν ἀνήκουσιν εἰς σὲ ἀλλ' εἰς τὴν γυναῖκα.»

Ὁ Δίκ ἐφάνη τεταραγμένος, δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ αὐτά.

«Νομίζω ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν γυναῖκα εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουσιν,» εἶπεν ὁ Βάλτερος. «Τὴν γινώριζω, καὶ εἶναι λίαν εὐγενὴς καὶ θέλει ἀμέσως σὲ συγχωρήσει, εἶμαι βέβαιος. Ἐὰν πράγματι λυπεῖσαι, θέλεις χαρὴ ἐπιστρέφων ταῦτα εἰς αὐτήν. Ἀφες τὰ ἂν θέλῃς ἐδῶ καὶ αὐριον ἐλθὲ, καὶ πηγαίνομεν μαζὴ εἰς τὸ μαγαζέιον τῆς.» Ὁ Δίκ ὑπεσχέθη, τότε δὲ ὁ Βάλτερος ἐγονάτισε μετὰ τοῦ μικροῦ παιδὸς καὶ προσηυχήθη.

«Ἀγαπητέ μου Θεέ, συγχώρησον τὸν παῖδα τοῦτον διὰ τὰς ἀδικίας τὰς ὁποίας ἔπραξε, καὶ βοήθησον αὐτὸν νὰ μὴν κλέψῃ καὶ νὰ μὴ εἴπῃ ψεύματα πλέον, διὰ τῆς χάριτος τοῦ προσφιλοῦς σου υἱοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἀμήν.»

Εἶτα ὁ Δίκ ἔδραμεν εἰς τὴν κατοικίαν του, συλλογιζόμενος καθ' ὁδὸν ἐπὶ τῶν ὅσων ὁ Βάλτερος ἐλάλησεν.

Τὴν ἀκόλουθον πρωῒαν ὅταν ἐξύπνησεν εἶδε τὴν μικρὰν αὐτοῦ ἀνθοδέσμην ἐπὶ τοῦ μέσου τοῦ παραθύρου, καὶ ἡ παλαιὰ σκέψις ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ περὶ τοῦ Θεοῦ ποιοῦντος τόσον ὠραῖα πράγματα, καὶ ἡσθάνθη ἑαυτὸν ἐν θλίψει ὅτι προσέβαλε τὸν Θεὸν τὴν προτεράϊαν, καὶ ἐπεχείρησε νὰ ἀπευθύνῃ μικρὰν προσευχὴν εἰς Αὐτὸν, τὴν πρώτην ἣτις διῆλθε τῶν χειλέων του.

«ὦ Θεέ ὅστις ἔκαμες τὰ ἄνθη, κάμε σὲ παρακαλῶ ἐμὲ ἐν καλὸν παιδίον. Δὲν σκοπεῖω νὰ κλέψω μῆλα πλέον, ἢ νὰ εἴπω ψεύματα.»

Ὀλίγον βραδύτερον, ὁ Δίκ ἔμαθε νὰ ζητῇ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν ἀποτρέπῃ ἀπὸ τῆς κλοπῆς καὶ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς διαπραξέως ἀδικιῶν.

Καὶ ὁ γηραιὸς Βάλτερος τὴν αὐτὴν ἐκείνην πρωῒαν προσηυχήθη διὰ τὸν Δίκ.

«ὦ Θεέ, εἶμαι γέρον καὶ ἀδυνατῶ νὰ πράξω πολλὰ διὰ Σε, ἀλλὰ βοήθησόν με νὰ διδάσκω τὸν μικρὸν παῖδα τὰ παραγγέλματά σου. Ἀμήν.»

Ἐχάρη λίαν ὅταν ὁ Δίκ ἤλθε τρέχων, διότι ἐφοβήθη μήπως θελήσῃ ν' ἀποφύγῃ νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ μῆλα εἰς τὴν γυναῖκα. Ἐδειξε διὰ τούτου ὅτι πράγματι ἐλυπήθη, καὶ ἤθελε νὰ τιμωρήσῃ ἑαυτὸν πράττων δυσάρεστον πρᾶξιν· διότι βεβαίως ἦτο δυσάρεστον λίαν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐκλεψε τὰ μῆλα. Οἱ ἀναγινώσκοντες τὸ μικρὸν τοῦτο διήγημα παῖδες ἄς ἀναμνησθῶσιν ὅτι ὅταν πράττωμεν ἀδικίαν τινα, εἶναι δίκαιον νὰ ὑποφέρωμεν δι' αὐτήν. Δὲν εἶναι ἱκανὸν ἀπλῶς νὰ εἴπωμεν εἰς τὸν Θεὸν ὅτι λυπούμεθα καὶ νὰ ζητήσωμεν τὴν συγγνώμην αὐτοῦ· πρέπει νὰ ἀποδείξωμεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ὅτι πράγματι θλιβόμεθα διὰ τὴν ἀμαρτίαν ἡμῶν ταπεινούμεντες ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ζητοῦντες συγγνώμην παρ' ἐκείνων οὓς ἠδικήσαμεν, καὶ προσπαθοῦντες νὰ ἐπανορθώσωμεν τὴν ἀδικίαν. Ἐὰν τὸ τοιοῦτον ἀποφύγωμεν ὅταν εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἡμῶν οὕτω νὰ πράξωμεν, ὡμεν

βέβαιοι ὅτι ἡ μετάνοια ἡμῶν δὲν εἶναι τοιαύτη ὥστε νὰ φέρῃ ἡμᾶς νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ πταίσμα ἡμῶν θέλει συγχωρηθῇ παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔαν δὲν τὸ συγχωρήσῃ, τότε θέλει ἐξεγερθῇ ἐνώπιον ἡμῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ὅταν πάντες μεγάλοι τε καὶ μικροί, πρέπει νὰ ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς κρίσεως αὐτοῦ.

Ἡ γυνὴ ὀνόματι Νῆδαμ, μεγάλως ἐξεπλάγη ὅταν ὁ Βάλτερος ἤλθε πρὸς αὐτήν καὶ τῇ εἶπεν ὅτι ὁ Δίκ ἐπεθύμει νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ τρία αὐτῆς μῆλα τὰ ὁποῖα ἔλαβε τὸν πειρασμὸν νὰ θέσῃ ἐντὸς τοῦ θυλακίου του τὴν προτεράϊαν. Ὁ δυστυχὴς Δίκ μόλις εἶπεν αὐτὸς μίαν λέξιν, ἡσθάνθη τοσοῦτον φόβον μήπως ἡ κυρία Νῆδαμ ἐξοργισθῇ· ἀλλ' αὕτη ἐλάλησε πρὸς αὐτὸν εὐμενῶς, καὶ εἶπεν ὅτι ἠλπίζεν ὅτι οὐδέποτε θὰ ἔπραττε πλέον τοιοῦτον τι· ἦτο δὲ καὶ ἔτοιμος νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ ἐν ἑκ τῶν μῆλων, ἀλλ' ὁ Βάλτερος ἦτο συνεισώτερος, καὶ ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς του ἀποτρέπων αὐτήν καὶ ἐπῆρε τὸν Δίκ μετ' αὐτοῦ. Ἐγίνωσκεν ὅτι θὰ ἦτο κακὸν διὰ τὸν παῖδα νὰ ἀνταμειφθῇ διότι ἐπέστρεψε τοὺς κλαπέντας καρπούς. Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ὅταν ἡ κυρία Νῆδαμ καὶ ὁ Βάλτερος συνητηθήσαν τυχαίως, αὕτη ἐλάλησε περὶ τοῦ Δίκ πρὸς αὐτὸν, οὗτος δὲ εἶπε πρὸς αὐτήν πόσον ἐπροσπάθησε νὰ δείξῃ εἰς τὸν παῖδα τὴν ἀμαρτίαν τῆς κλοπῆς.

«Ἄλλ' ἐπὶ τέλους,» εἶπεν ἡ ἀπαλὴ τὴν καρδίαν γυνή, ἣτις ἦτο πλειότερον εὐμενὴς ἢ συνετὴ. «δὲν ἔκαμε καὶ μέγα πρᾶγμα. Ἐν μῆλον ἢ δύο ἔβαλε εἰς τὴν τσέπην του ὅταν εὔρε τὴν περίσασιν, τοῦτο ἦτον.»

Ἄλλ' ὁ Βάλτερος ἐστράφη πρὸς αὐτήν, καὶ δι' ὅρους σοβαροῦ τῇ εἶπε·

«Καὶ τί ἐδίωξες τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐάν ἐκ τοῦ Παραδείσου καὶ ἔφερε τὴν ἀμαρτίαν ἐπὶ ἑκατομμυρίων ἐξ ἡμῶν; Πῶς, ἀπλῶν ἔχεις τὴν ἀφαιρέσιν ἐνὸς μῆλου.»

«Καλὰ Βάλτερος ἔχεις ἴδιον τρόπον νὰ σκέπτεσαι περὶ τῶν πραγμάτων τούτων, καὶ ἐννοεῖς καὶ καλλίτερον ἀπὸ ἐμὲ, διότι ἔχεις διαβάσει τόσον πολὺ καὶ τὴν Γραφήν.»

Ἡ κυρία Νῆδαμ ἐμποδίσθη νὰ εἴπῃ πλειότερα, διότι πελάτης τις τότε ἤλθε νὰ ἀγοράσῃ ὀλίγα τῶν περὶ οὗ ὁ λόγος μῆλων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Τὸ ἄλθος τοῦ Δίκ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Δίκ ἀπέκτησε φίλον ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ γηραιοῦ Βάλτερος λίαν μὲν ταπεινὸν ἀλλ' ἀνεκτιμήτου ἀξίας διὰ τὸν ἡμελημένον παῖδα. Ἐνεθάρρυνεν αὐτὸν νὰ ἔρχεται συχνάκις εἰς τὸ δωμάτιόν του νὰ τὸν βλέπῃ, καὶ εὕρισκων ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀναγινώσκῃ, ἤρξατο νὰ τὸν διδάσκῃ. Ἠγόρασεν ἀναγνωσμάτιον καὶ ἐπεχείρησε τὴν ἐπίπονον τῆς διδασκαλίας ἐργασίαν. Ἄλλ' ὁ Δίκ ἦτο ταχύς, καὶ ὁ Βάλτερος ἐπέμενεν, καὶ διὰ τῆς παρόδου τοῦ